

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **N. S.**, zastoupené Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018, čj. OAM-57/ZA-ZA06-K02-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2019, čj. 1 Az 33/2018-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč; tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně, státní příslušnice Ukrajiny, požádala dne 17. 1. 2018 v České republice o mezinárodní ochranu. Uvedla, že jí v zemi původu hrozí pronásledování tajnou službou SBU, které představuje vážnou újmu, protože se její manžel jako ozbrojenec účastnil obrany neuznané Doněcké lidové republiky. SBU několikrát prohledala její byt a podrobila žalobkyni výslechům ohledně jejího manžela.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V odůvodnění uvedl, že žalobkyni uplatněné skutečnosti ohledně jednání ze strany SBU nedosahují intenzity pronásledování dle zákona o azylu. Žalobkyně rovněž může využít možnosti vnitřního přesídlení mimo oblast bojů v Doněcké a Luhanské oblasti, a proto pro ni návrat na Ukrajinu nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko.

[3] Žalobkyně napadla správní rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze. Uvedla, že se žalovaný nedostatečně zabýval nebezpečím vážné újmy, která jí hrozí ze strany SBU, a možností vnitřního přesídlení. Žalovaný svým rozhodnutím legitimizuje navrácení žalobkyně do oblasti, kde probíhají boje, a ve které jsou životy civilistů přímo ohroženy. Městský soud názoru žalobkyně nepřisvědčil a rozsudkem čj. 1 Az 33/2018-42 žalobu zamítl.

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Tvrdí, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili možnost udělení mezinárodní ochrany, protože stěžovatelce v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí pronásledování a vážné újmy. Dále nesprávně posoudili možnost vnitřního přesídlení. Kasační stížnost je přijatelná, protože judikatura dosud neřešila otázku, zda pouhé konstatování správního orgánu o objektivní situaci v zemi původu stěžovatelky, je dostatečným naplněním čtvrté podmínky k možnosti realizace vnitřního přesídlení (podmínka, že ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv).

[5] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem městského soudu a odkázal na své rozhodnutí.

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti kasační soud podrobně vyložil v usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Námitka týkající se pronásledování ze strany SBU nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Krajský soud se při posouzení otázky nedopustil žádného pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Kasační soud se intenzitou jednání ze strany státních orgánů, která zakládá pronásledování, zabýval mimo jiné v rozsudcích čj. 6 Azs 4/2012-67, 5 Azs 10/2012-68 nebo 3 Azs 301/2004-76. Nejedná se proto o otázku judikaturou dosud neřešenou. Kasační soud ve věci neshledal důvod pro judikatorní odklon.

[10] Stěžovatelka výslovně uvedla, že otázka dosud judikaturou neřešená spočívá v posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Nejvyšší správní soud však již v rozsudku čj. 4 Azs 99/2007-93 uvedl, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat zejména celkovými poměry panujícími v zemi původu a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Dále

pokračování

se soud podrobně zabýval podmínkami vnitřního přesídlení v rozsudku čj. 5 Azs 40/2009-74 v části IV. b), kde mimo jiné jako pomocné vodítko pro posouzení čtvrtého kritéria použil otázku: „*Může žadatel o azyl, s ohledem na celkové poměry v zemi původu (podtržení přidáno), vést relativně normální život, aniž by čelil nepřiměřeným obtížím?*“ Otázka dostatečnosti „pouhého konstatování“ je věcí přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, kterou se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky čj. 4 Azs 55/2003-51, čj. 9 As 66/2009-46). Ve věci stěžovatelky se navíc nejednalo o pouhé konstatování, ale závěr vycházel ze zpráv citovaných na straně 5 správního rozhodnutí. Přímou situaci na Ukrajině se pak kasační soud zabýval v rozsudcích čj. 1 Azs 440/2017-27 a čj. 7 Azs 265/2014-17. Nejvyšší správní soud tedy již dříve na položené otázky odpověděl a kasační stížnost není z tohoto důvodu přijatelná.

[11] Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že vnitřní přesídlení není obecně způsobilé zabránit pronásledování ze strany státních orgánů, jak ve věci stěžovatelky uvedl žalovaný na straně 7 svého rozhodnutí. Podpurná úvaha žalovaného, že i v případě, že by žalobkyně byla SBU pronásledovaná, mohla by přesídlit, tak není správná. V projednávané věci však neměla vliv na výsledek, protože žalovaný vycházel zejména z toho, že tvrzení stěžovatelky jsou nevěrohodná a údajné pronásledování nedosahuje dostatečné intenzity.

[12] Rozsudek městského soudu není ani nepřezkoumatelný, jak namítá stěžovatelka. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v návrhu a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní předpisy.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní projednávané věci byl dán některý z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně vlastní zájmy stěžovatelky nepřesahuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro judikatorní odklon. Kasační soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] Ustanovenému zástupci stěžovatelky přiznal Nejvyšší správní soud odměnu a náhradu hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to za jeden úkon právní služby - doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 tamtéž], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 tamtéž). Soudní praxe vychází z toho, že k přiznání odměny ustanovenému zástupci za úkon právní služby spočívající v převzetí věci dojde pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupcem a zastoupeným. Zástupce však potvrzení o první poradě nedoložil, proto mu náhrada nákladů řízení za tento úkon nebyla přiznána. Zástupce nepředložil osvědčení o registraci

plátce DPH, a proto mu zvýšení náhrady o částku daně nebylo přiznáno. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. května 2020

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu